

Vrnišči se na pot, po kateri je prispel sem, opazi, da so smreke dosegle višino osmih laktov, dočim so bile prej le za laket visoke. Ni mu šlo v glavo, kako so mogle smreke v teh kratkih sedmih urah zrasti tako visoko. Radoveden vzame nož, odreže eno smreko in prešteje letne kolobarje. Res jih je bilo sedem. Tako spozna, da je bil v gori sedem let in so se potemtakem možičkove besede glede sedemletnega ujetništva v gori uresničile, ne da bi bil on to kako opazil. Ves žalosten zaradi tolike izgube časa koraka proti domu. Bil je lep poletni popoldan, ko zavije v domačo vas. Na vasi se je igrala truma otrok. Prestrašeni se razbeže na vse strani. Kovač je bil namreč ves porastel po obrazu in je nosil dolgo brado, zato so se ga otročaji tako bali. V daljavi se je že belil rodni krov, še nekaj korakov in doma bo. Srce mu je burno utripalo v pričakovanju snidenja z ljubimi starši. A kako se začudi, ko vstopi v domačo vežo. Tuji ljudje mu pridejo naproti in mož srednjih let ga vpraša, česa želi. Kovač mu odorne: »Jaz sem tu doma, kje sta oče in mati?« Pri tem imenuje njih ime. Nato mu mož pravi: »Ah, vi ste kovač Andrej. Vaša roditelja sta pred štirimi leti v stiski in bedi umrla, a mi smo vašo hišo vzeli v najem.« Po teh besedah kovač bridko zajoka. Takoj se odpravi na grob ljubljenih staršev, kjer prebije precej časa v vroči molitvi za blagor njiju duš. S pokopališča gre k županu. Tam se izkaže kot sin rajnih lastnikov hiše, kjer so sedaj tuji najemniki. Župan je zadevo tako uredil, da se je Andrej lahko takoj nastanil v svoji rojstni hiši. Tam si je uredil tudi prav čedno kovačnico in kmalu zaslovel kot izboren kovač. Čez leto in dan si privede od soseda pridno Hanko za ženo, s katero je živel dolgo v zadovoljstvu in sreči. Na Petelinko pa ni šel nikdar več, čeravno se potem nikoli ni več slišalo, da bi se kdaj komu nudila prilika doživeti to, kar je doživel kovač Andrej iz Hermancev. (Prevedel Tone Šeško.)

Karel Maußer

Spomin

O večerih misli romajo nazaj
 v mladost, ki v dalji kot kresnica svetli,
 vsa mehka, topla, radostna kot maj,
 a daljna, da srce ne more jo objeti.

Pod hruško z babico posedal sem takrat
 od pravljic ves omamljen. Večer zlat
 zgoreval je za silnimi gorami.
 Oprta z roko babica na moji rami
 je bajala o daljni mi deželi,
 o palčkih, škrateljnih, o Kudi jami,
 ki vodi v čaroviti, drugi svet,
 kjer v rekah teče mleko, kaplja med
 prav kot pri nas od drevja v jutrih rosa.

Zdaj pravljic ni več, babice več ni,
 že davno v tihem grobu spi.
 Le ob večerih skuša se srce
 z mladostjo tiho, tiho zblížati.